

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο XIV

~Σαν φλεγόμενος στολίσκος, η ομάδα των δαυλών παρασύρθηκε πάνω από κυματιστούς μαύρους λόφους,

Ο Λάζαρος στον πυρήνα του και παλεύοντας κάτω από τη βαρύτητα των ασφυκτικών αλυσίδων. Ανεβαίνοντας στην κορυφή της κορυφογραμμής, ο Λάζαρος σταμάτησε. Έριξε πίσω τα αυτιά του, οι πλατιές κόρες των ματιών του κατέρρευσαν σε απλές τρυπούλες.

Μπροστά του, η γη έγερνε, απλωνόταν ανεμπόδιστα, παρουσιάζοντας ένα μεγάλο κάστρο στην κορυφή του επόμενου οροπεδίου. Ένα μείγμα από φλόγες πυρσών στροβιλιζόταν μπροστά στις καλά οχυρωμένες πύλες του. Το πλήθος απλώθηκε, φτάνοντας ακόμη και στον κύκλο των προμαχώνων του κάστρου και, ίσως σε βάθος αρκετών εκατοντάδων μέτρων, η πλησιέστερη άκρη της εκκλησίας αραίωνε, σκορπιζόμενη ανάμεσα σε αρκετές σειρές από πρόχειρα σπίτια με αχυρένιες στέγες. Το χέρι ενός στρατιώτη ώθησε τον Λάζαρο να βγει, κάτω. ο ρηχός λόφος.

«Σφιχτές τάξεις! Ετοιμάστε τα όπλα! Κρατήστε θέσεις!» ούρλιαξε ο αρχιδιοκτής της συνοδείας. Οι στρατιώτες έριξαν στην άκρη τους πυρσούς και σκαρφάλωσαν γύρω από τον Λάζαρο, με τον χαλαρό σχηματισμό να σχηματίζει ένα άκαμπο τετράγωνο. Ασπίδες υψώθηκαν προς την άκρη, περικλείοντας τον κύβο, καθώς λόγχες προεξείχαν, ισιώνοντας εμφανώς πάνω στο πλήθος. «Δεν παθαίνει τίποτα! Αν η τάξη έχει σπάσει, χτυπήστε για να σκοτώσετε!»

Ως ένα, το φαινομενικά τρομακτικό αμυντικό μπλοκ μετακινήθηκε προς τα εμπρός.

Το πλήθος βρυχόταν ασταμάτητα σαν καταιγίδα, όμως καθώς η παρέα πλησίαζε, οι βροντές διαλύθηκαν αφήνοντας μόνο τραγούδια γρύλων και τριζάτες δάδες να κυριαρχούν στον ήρεμο νυχτερινό αέρα. Τελικά, μέσα σε εκείνη την νεκρική γαλήνη, ένας ωκεανός από δάδες χωρίστηκε - μια Νεκρά Θάλασσα που κυματίστηκε για να φωτίσει ένα καλά καθορισμένο μονοπάτι κατευθείαν στις πύλες του κάστρου. Ίσως ο Λάζαρος πνίγηκε σε εκατοντάδες βλέμματα με ορθάνοιχτα μάτια. Χαμήλωσε το βλέμμα του και προχώρησε στον νεόκτιστο διάδρομο, με βαριά σίδερα να κουδουνίζουν σε κάθε του βήμα, ενώ μια σφήνα από έτοιμους τοξότες άνοιγε δρόμο για την πομπή του τετραγώνου .

Το πλήθος μουρμούριζε, με θορύβους να ανεβαίνουν από άτομα πίσω τους. Οι περαστικοί έριχναν προσβολές. Τότε μια πέτρα ανέβηκε από πάνω και χτύπησε τον Λάζαρο στο στέμμα του. Κατέρρευσε στο έδαφος, ζαλισμένος, με αίμα να τρέχει κατά μήκος του λαιμού του. Ένας τοξότης έριξε τον πέτρινο εκτοξευτή με μια βολή και ο νεαρός χωρικός κατέρρευσε. Η πράξη αυτή προκάλεσε έντονες διαμαρτυρίες. Βιαστικά, δύο στρατιώτες σήκωσαν τον Λάζαρο. Αυτός παραπάτησε ανάμεσά τους, με το κεφάλι του να τρέμει. Ο διοικητής ούρλιαξε προειδοποιήσεις σε όλους, όμως η ουρλιαχτή μάζα έπνιξε τη φωνή του. Ξαφνικά, το μονοπάτι προς το κάστρο κατέρρευσε, καταπιεσμένο εντελώς από θυμωμένες γροθιές και κυματιστούς δαυλούς.

Συγκεντρώνοντας τον Λάζαρο σίγουρα ως τον βασιλιά των δαιμόνων και τον πρίγκιπα του κακού, οι μάζες συγκεντρώθηκαν γύρω του. Ίσως οι γυναίκες αφηγήθηκαν τους πολλούς γήινους πόνους τους· τον έφτυσαν . Βολές πέταξαν. Ίσως οι άντρες θυμήθηκαν τους πολλούς δύσκολους δρόμους τους· όρμησαν γι' αυτόν. Σπαθιά κομμένα. Και κάτω από μια θάλασσα από κινούμενα πόδια, ενθουσιασμένα παιδιά έψαχναν για πέτρες. Οι λούτσοι βυθίστηκαν στην αιμορραγία.

Οι άντρες του Λόρδου Ντ'Αλσικούρ απώθησαν τις διαβολοδιψασμένες μάζες. Ακόμα και όταν άνδρες, γυναίκες και παιδιά έπεφταν τραυματισμένοι ή, ακόμα χειρότερα, περισσότεροι ξεχύνονταν. Επιπλέον, μέσα στον σχηματισμό, στρατιώτες στράφηκαν εναντίον στρατιωτών - το μπλοκ κατέρρευσε και το πλήθος τους κατάπιε ολόκληρους. Θυμωμένα χέρια άρπαξαν τον Λάζαρο και τον σήκωσαν ψηλά, περνώντας τον από κάτω. Κατάρες και κραυγές. Ήταν μια μούμια τυλιγμένη σε αλυσίδες, παρασυρμένη σε μανιασμένα κύματα από υψωμένα άκρα. Τυχαία κραυγές συγχωνεύονταν σε ένα ρυθμικό βρυχηθμό που αντηχούσε σε όλη τη γη, «Brûlez le Diable! Brûlez le Diable!» Ο Λάζαρος χτυπούσε δυνατά, σφυρίζοντας και κλωτσώντας, απορροφημένος σε όλους τους συνεχώς αυξανόμενους πόνους του. «Κάψτε τον Διάβολο!» ούρλιαζαν οι μάζες.

Αμέσως, μια ηχώ πολεμικής σειρήνας κατέπαυσε την οργή και όλα τα μάτια στράφηκαν προς το κάστρο. Πάνω στα τείχη του, οι τοξότες έτρεξαν να πάρουν τις θέσεις τους, με τα βέλη τους στραμμένα προς το πλήθος. Οι πύλες του κάστρου άνοιξαν διάπλατα και μια φάλαγγα από θωρακισμένα άλογα βροντοφώναξε έξω, σπαθιά και ασπίδες που έλαμπαν στη θάλασσα από δάδες. Το πλήθος εξερράγη σαν αρουραίοι που έφευγαν από το φως της ημέρας. Αυτοί έριξε τον Λάζαρο. Κυλίστηκε μέχρι να χάσει τις αισθήσεις του. Μέσα στον ξέσπασμα της φασαρίας, νεκροί και τραυματίες ήταν διάσπαρτοι στο έδαφος. Η Αυλική Φρουρά του Ντ'Αλσικούρ περικύκλωσε τον Λάζαρο και περιστράφηκε.

προς τα έξω, πλάγια, με τις ασπίδες σηκωμένες. Δύο ιππότες κατέβηκαν από το άλογό τους και σήκωσαν τον Λάζαρο πάνω από ένα άλογο με την κοιλιά σκυμμένη. Σαν ένας, και τόσο βιαστικά όσο όρμησαν, η θωρακισμένη ομάδα πέρασε βρυχώμενη πίσω από τα τείχη, με τις πύλες του κάστρου να κλείνουν με θόρυβο πίσω τους.

Και μόλις μπήκαν μέσα στα τείχη του κάστρου, γλίστρησαν τον αναίσθητο Έλτζο από το άλογό του σε μια βαθιά τρύπα στην αυλή. Στον απέναντι τοίχο, υπήρχε μια μονόφυλλη σιδερένια πόρτα, η οποία άνοιγε υπόγεια, κάτω από το κάστρο. Εκατέρωθεν της πόρτας, κάθονταν δύο αλυσοδεμένοι κρατούμενοι που έκλεβαν νευρικές φευγαλέες φευγαλέες ματιές στον τελευταίο τους επισκέπτη. Και οι δύο ήταν απεριποίητοι, με ατημέλητα γένια, ωστόσο, ο ένας είχε πολύ μεγαλύτερη παρουσία, με ξανθά μαλλιά, φαρδιά πλάτη και μπλε μάτια. Ήταν ακόμη μεγαλύτερος από τον Λάζαρο και πιθανώς ένας γίγαντας δίπλα στον μικρότερο συκρατούμενό του.

Με το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας να έχει περάσει νωρίς το πρωί, ο Λάζαρος συνήλθε —αναστατωμένος από μια συνεχιζόμενη συζήτηση μεταξύ των δύο κρατουμένων. Ήταν ξαπλωμένος ακίνητος και άκουγε, ενώ ο μεγαλύτερος άντρας χλεύαζε, με τη βαθιά φωνή του να έχει μολυνθεί από μια ξένη προφορά. «Αν είναι ο Σατανάς σου, τότε γιατί επιτρέπει στον εαυτό του να τον δέσουν και να τον πετάξουν σε έναν λάκκο; Απάντησέ μου σε αυτό!» Ο μικρότερος απάντησε: «Λοιπόν, ίσως να μην είναι ο ίδιος ο Σατανάς, όμως, είναι πραγματικά δαίμονας. Ακόμα και τώρα, απλώς προσποιείται ότι τον αιχμαλωτίζει. Θα ξεφύγει από τα σίδερα και θα μας σκοτώσει όλους!» «Δεν είναι ούτε ο Σατανάς σου ούτε ο δαίμονάς σου. Είναι ένας Νυχτερινός Άλφ, σου είπα —φέρει κάθε σημάδι» ένα. Και δεν μπορεί να απελευθερωθεί—ούτε μέσα σε αυτά τα σίδερα.

Ο Λάζαρος γύρισε ανάσκελα, άνοιξε τα μάτια του και, με λίγη προσπάθεια, στάθηκε όρθιος. Τίναξε τα ματωμένα μαλλιά από το πρόσωπό του για να αποκαλύψει μια άσχημη πληγή ψηλά πάνω από το αριστερό του φρύδι. «Θεέ μου», μουγκρίζει.

Ο μικρότερος κρατούμενος τραύλισε, παλεύοντας με τα σίδερά του. «Βλέπεις! Να το!» «Ο Διάβολος!» Παρακάλεσε τους φρουρούς που περπατούσαν στον χώρο κοντά στην πιο πάνω άκρη του λάκκου. «Βγάλτε μας έξω! Ξυπνάει!»

«Σιωπή!» απάντησε γάβγισε ένας στρατιώτης. Κοίταξε τον Λάζαρο και σήκωσε το βλέμμα του στον έναστρο ουρανό, έπειτα γύρισε αλλού σε μια χαλαρή αναχώρηση.

«Ναι», έφτυσε ο μεγαλόσωμος κρατούμενος, παραπονούμενος στον μικρότερο, «Σώπα! Οι κραυγές σου ταιριάζουν σε ένα μικρό λουλούδι». Ο μικρότερος άντρας τον κοίταξε στενεύοντας, έβγαλε μια λαχτάρα και ακούμπησε την πλάτη του στον τοίχο, καθισμένος άκαμπτος αλλά άκαμπτος, με πεσμένα χέρια πάνω σε υψωμένα γόνατα — ίσως σε μια προσπάθεια να ανακτήσει την αξιοπρέπειά του μέσα από μια τόσο προκλητική αλλά απρόσεκτη εμφάνιση. Κοίταξε άγρια τον Λάζαρο από μακριά.

Τελικά, έσκυψε και σφύριξε στον Λάζαρο: «Δεν είμαι εγώ αυτός που ψάχνεις, Διάβολε. Είμαι Χριστιανός». Έδειξε τον μεγαλόσωμο άντρα. «Αυτόν θέλεις—έναν Βόρειο Άνθρωπο—έναν

ειδωλολατρικός."

Ο Λάζαρος υπερασπίστηκε τον εαυτό του: «Δεν είμαι Διάβολος».

«Δεν ακούς;» γρύλισε ο Βόρειος στον Χριστιανό. «Δεν είναι Διάβολος. Σου είπα τι ήταν.»

«Το όνομά μου είναι Λάζαρος Γκόγκου.» Ο Λάζαρος εξέτασε τις αλυσίδες του.

«Γκόγκου, ίσως.» Ο Βόρειος Άνθρωπος έγειρε πίσω και χαμογέλασε πονηρά. «Κι όμως, Γκόγκου, ο Νυχτερινός Άλφ, είσαι ακόμα.»

Ο Χριστιανός τον ρώτησε: «Τότε, αν δεν είσαι Διάβολος, γιατί μοιάζεις με Διάβολο;»

«Έτσι γεννήθηκα. Είμαι άντρας — απλώς διαφορετικός.»

«Ένας άντρας; Μόνο;» Ο Βόρειος Άνθρωπος γέλασε και στράφηκε στον Χριστιανό. «Ο Νυχτερινός Άλφος αυτοαποκαλείται άνθρωπος. Εσείς τι πιστεύετε—άνθρωπος ή όχι;» Γέλασε.

Ο Λάζαρος ρώτησε τον Βόρειο Άνθρωπο: «Τι είναι ένας Νυχτερινός Άλφ;»

«Εσύ!» απάντησε απότομα. «Και αν με πλησιάσεις, θα σου σπάσω τον λαιμό.»

Ο Λάζαρος σήκωσε το φρύδι του και γύρισε προς τον άλλον. Ο Χριστιανός είπε: «Είναι Βόρειος Άνθρωπος. Ο λαός του πιστεύει ότι τα Ξωτικά της Νύχτας είναι πλάσματα που περιφέρονται στα δάση το σούρουπο.»
«Τότε δεν είναι Χριστιανός;» ρώτησε ο Λάζαρος.

Ο Βόρειος γέλασε. «Ο Άλφ μας θέλει να μάθει αν είμαι Χριστιανός». Κούνησε το κεφάλι του με φανερή αηδία.

Ο Λάζαρος τον ρώτησε: «Δεν πιστεύεις ότι ο Ιησούς Χριστός πέθανε για τις αμαρτίες μας;»

Τινάζοντας μπροστά, με τις αλυσίδες να σπάνε σφιχτά, ο Βόρειος Άνθρωπος κάθισε να κοιτάζει άγρια τον Λάζαρο. «Όχι!» Έφτυσε στο πάτωμα του λάκκου. «Και ποτέ δεν θα καταπιώ τέτοια ψέματα!»

«Πρόσεχε μην κερδίσεις μια θέση που σου αξίζει στην Κόλαση», τον προειδοποίησε ο Χριστιανός.

Ο Βορράς τον κοίταξε επίμονα, έσφιξε το χείλος του και ακούμπησε στον τοίχο. «Στο δικό μου θάνατο, η θέση μου θα είναι στο τραπέζι του Όντιν—με φαγητό, ποτό, τραγούδι και παρθένες στις Αίθουσες της Βαλγάλα. Και μπορείς να κρατάς τις ανόητες ιστορίες σου για να τρομάζεις μικρά παιδιά και να τα κάνεις δειλούς.

«Πιστεύεις σε μύθους», απάντησε ο Χριστιανός, «στο έχω πει πολλές φορές από τότε». Δεν υπάρχει Όντιν ούτε αγιασμένες αίθουσες. Κοίτα γύρω σου - κανείς δεν μιλάει για τέτοια ανόητη ιστορία, εκτός από εσένα.

Πώς μπορείς να πιστεύεις ...»

Ο Βόρειος Άνθρωπος έσκυψε, άρπαξε τον Χριστιανό από τα μαλλιά και του έφερε το κεφάλι απότομα κοντά. Γρύλισε στο πρόσωπό του: «Πρόσεχε τη γλώσσα σου! Στη γη του πατέρα μου και του αδελφού μου, έχω δει πολλούς από τους δικούς σας να σκοτώνονται επειδή είπαν λιγότερα. Μπορεί να είμαι μόνο ένας άνθρωπος ανάμεσά σας, Χριστιανόι.

Κι όμως, στη γη μου, θα στεκόσασταν περιτριγυρισμένοι από τον λαό μου ».

Σημείωσε αυτή την αλήθεια—όλοι θα σε γνώριζαν ως «βλάσφημο του Όντιν» και θα σου έπαιρναν το κεφάλι

γι' αυτό.

Ο Λάζαρος τους ρώτησε: «Γιατί βρίσκεστε και οι δύο σε αυτή την τρύπα;»

Ο Βόρειος Άνθρωπος άφησε ελεύθερο τον φίλο του και έγειρε πίσω. «Είμαστε εδώ μέσα, καλό μου Άλφ, επειδή ο φίλος μου εδώ σκότωσε έναν άντρα και έκλεψε το άλογό του.

«Απλώς υπερασπίστηκα τον εαυτό μου», είπε απότομα ο Χριστιανός, πιέζοντας προς τα κάτω τα μαλλιά του.

«Εκείνος με σχεδίασε πρώτος.»

«Και αν δεν του έκλεβες το άλογο, δεν θα σε είχε επιτεθεί. Μετά οδήγησες τους στρατιώτες κατευθείαν εκεί που κοιμόμουν. Ρε ηλίθιε! Είπα ότι κουράστηκα να περπατάω— δεν σου είπα να πας να κλέψεις ένα άλογο!»

«Όχι, όχι, όχι», ξεστόμισε ο Χριστιανός, «θα σε αφήναν να φύγεις. Δεν είσαι εδώ εξαιτίας μου. Τους είπα ότι δεν σε γνώριζα!» Έδειξε κατηγορηματικά τον Βορρά. «Έβαλες τον εαυτό σου εδώ μέσα.

Παραδέχτηκες ότι με γνώριζες — και μετά μίλησες

αυτή η ανοησία για τον Όντιν, εσύ που είσαι δεσμευμένος από την αλήθεια, και τα συναφή. Αυτή η ανόητη πίστη σου σε καταδίκασε—όχι εγώ!

«Έτσι ας είναι», απάντησε ο Βορράς, κρεμώντας τις αλυσίδες του σε ένδειξη διαμαρτυρίας. «Και με την πίστη μου θα να πεθάνω περήφανος στα χέρια των εχθρών μου. Και την επόμενη μέρα, όταν θα μας κρεμάσουν, η Βαλκυρία θα με πάρει και θα σε αφήσει να σαπίσεις.

Ο Χριστιανός τον επέπληξε: «Όταν κρεμαστούμε, θα καείς στην κόλαση για την ψεύτικη πίστη σου».

«Κρεμάστηκε;» ρώτησε ο Λάζαρος σηκώνοντας τα φρύδια.

«Θα μας κρεμάσουν την επόμενη μέρα—για τα εγκλήματά μας», ομολόγησε ο Χριστιανός.

«Για τα εγκλήματά σου!» είπε απότομα ο Βορράς. «Μόνο που έκανα το λάθος να ταξιδέψω δίπλα σε ένα φονικό, κλέφτικο και ψεύτικο φίδι όπως εσύ! Και που κράτησες την πίστη μου μπροστά στους εχθρούς μου! Μόνο αυτό!

«Κι όμως, είμαι εδώ για να δω τον Λόρδο Ντ'Αλσικούρ», επέμεινε ο Λάζαρος. «Δεν είμαι εδώ για να με κρεμάσουν».

«Όχι, Άλφ. Δεν θα κρεμαστείς. Μην ανησυχείς.» Ο Βόρειος τον διαβεβαίωσε μόνο με σαρκασμό, αφού έριξε μια κλεφτή ματιά στον ουρανό. «Το πρωί θα ξημερώσει. Με το πρώτο φως, δεν θα μείνει τίποτα από εσένα για να κρεμάσεις.» Βροντοφώναξε ένα αλαζονικό γέλιο. Ο Λάζαρος σήκωσε το βλέμμα του.

για να ανακαλύψετε λεπτά, λεπτά σύννεφα που σκιαγραφούνται από μια αχνή κόκκινη λάμψη.

«Σιωπή, ειδωλόατρε!» φώναξε ένας στρατιώτης. Ο Λάζαρος σκοντάφτει στις αλυσίδες του, προσπαθώντας να απελευθερωθεί.

«Τον αναστάτωσης. Τι εννοούσες με αυτό;» ρώτησε ο Χριστιανός.

Χαχανίζοντας ακόμα, ο Βόρειος απάντησε: «Θα βάλω ένα στοίχημα μαζί σου, φίλε μου». Πλησίασε τον Χριστιανό και ψιθύρισε: «Ποντάρω τον λόγο του λαού μου ενάντια στο τα λόγια σου— η πίστη σου εναντίον της δικής μου. Εσύ τι λες;»

«Δεν μπορείς να στοιχηματίσεις την πίστη σου.»

«Ω, αλλά μπορώ. Αν μπορώ να σου αποδείξω ότι ο λαός μου έχει δίκιο, θα απαρνηθείς την πίστη σου και θα μας συναντήσεις στο τραπέζι του Όντιν ;»

«Δεν εκτιμάς την ψυχή σου, λέγοντας βλασφημίες την ώρα του θανάτου σου».

«Δεν βάζω το στοίχημα για να θέσω σε κίνδυνο την ψυχή μου, αλλά για να σώσω τη δική σου.»

«Τι στοίχημα είναι αυτό;»

«Με τον λόγο του λαού μου—με την αλήθεια του Όντιν και του Λόκι, σας ορκίζομαι ότι αυτό είναι ένας Νάιτ Άλφ και όχι ένας από τους δαίμονές σου.» Έγνεψε καταφατικά προς τον Λάζαρο.

«Δεν είμαι—δεν—ένας Νάιτ-Άλφ», ψέλλισε ο Λάζαρος λαχανιασμένος, παλεύοντας ακόμα με τα δεσμά του.

Ωστόσο, ο Βόρειος Άνθρωπος συνέχισε: «Σύντομα, θα ακολουθήσει τον δρόμο όλων των Νυχτερινών Άλφων. Βλέπεις, δεν μπορούν να βρίσκονται πάνω από το έδαφος στο φως της ημέρας, για να μην καούν όταν τους χτυπήσει ο ήλιος».

Και όταν τον δείτε να καίγεται, θα ορκιστείτε πίστη στην πίστη του λαού μου και στον Όντιν;

Ο Χριστιανός τον κοίταξε με δυσπιστία, με το μέτωπό του συνοφρυωμένο. «Έχεις χάσει την ισορροπία σου». Κοίταξε τον Λάζαρο και έξυσε το γένι του. «Σοβαρά μιλάς;»

«Θα καεί τόσο σίγουρα όσο θα μας κρεμάσουν», χαμογέλασε πονηρά ο Βορράς. «Έχουμε το στοίχημα ή όχι;»

Ο μικρότερος γέλασε. «Όχι, όχι, όχι—ιδού το στοίχημα. Αντίθετα, θα σώσω την ψυχή σου. Αν καεί στον ήλιο, όπως ισχυρίζεσαι, θα δώσω την ψυχή μου στον Όντιν σου—κάτι που δεν θα συμβεί ποτέ». Γέλασε και έδειξε με το δάχτυλο τον μεγαλόσωμο φίλο του. «Και αν δεν το κάνει, θέλω να ασπαστείς τον Κύριο Χριστό ως Σωτήρα σου και να απαρηθεις τον θεό σου Όντιν και την πίστη του λαού σου. Και όταν πεθάνουμε, στον παράδεισο, θα με ευγνωμονείς για πάντα».

Ο Βορειοαμερικανός έσφιξε το πρόσωπό του πριν ξεσπάσει σε γέλια. «Είναι το πνεύμα!» Χτύπησε τον σύντροφό του στον ώμο. «Είναι στοίχημα λοιπόν! Έγινε!»

«Τέλος», χλεύασε ο Χριστιανός. «Και θα σε κρατήσω.» Οι δυο τους ακούμπησαν στον τοίχο και κοίταξαν καθώς ο Λάζαρος προσπαθούσε μανιωδώς να απελευθερώσει τα χέρια του. Ο Έλτζο σηκώθηκε όρθιος, γλιστρώντας στον τοίχο. Γύρισε και συμβούλεψε τον Χριστιανό: «Δεν πρέπει να στοιχηματίζεις την ψυχή σου με εμένα.» Κοιτάζοντας στον ουρανό, γύρισε πίσω στις αλυσίδες του.

Ο Χριστιανός σηκώθηκε όρθιος. «Είναι μόνο ένα στοίχημα αν κάποιος μπορεί να χάσει. Υπερασπιζόμενος τον Παντοδύναμο Κύριο, δεν μπορώ να χάσω. Και αφού σώζω άλλη μια ψυχή από ανθρώπους σαν εσάς, ο Θεός κερδίζει αυτήν.» Ο Χριστιανός χαμογέλασε πονηρά.

«Τέλος οι απάτες, καλέ μου Άλφ.» Ο Βόρειος χλεύασε τον Λάζαρο και του έκλεισε το μάτι. «Έλα στον ήλιο, είναι του Όντιν. Και εσύ θα είσαι μόνο στάχτη και σκόνη.»

Ο κρότος των πανοπλιών ανέβηκε σε βρυχηθμό καθώς οι στρατιώτες περικύκλωσαν την κορυφογραμμή του λάκκου. Τα τόξα τους ήταν οπλισμένα και έτοιμα.

«Όλοι κάτω!» φώναξε ένας στρατιώτης. «Κάτω, τώρα!» Ο Λάζαρος και ο Χριστιανός πήδηξαν στο πάτωμα του λάκκου.

Ο Βόρειος συνοφρυώθηκε, πιέζοντας σφιχτά την πλάτη του στον τοίχο. Ο στρατιώτης ούρλιαξε, «Όλοι οι κρατούμενοι ασφαλείς!»

Κλανγκ! Τρικ! Η σιδερένια πόρτα του λάκκου άνοιξε διάπλατα και ξεχύθηκε ένα κύμα ένοπλων φρουρών. Οι περισσότεροι από αυτούς πίεσαν τους Χριστιανούς και τους ειδωλολάτρες κρατούμενους στον τοίχο, ενώ άλλοι συνέρρευσαν στον Λάζαρο.

«Σήκω στα πόδια σου! Κούνησέ το!» Οδήγησαν γρήγορα τον Λάζαρο μέσα από τη σιδερένια πόρτα. Σκόνταψε μέσα σε έναν ανεμοστρόβιλο από πανοπλίες και σπαθιά και κατέβηκε σε ένα υπόγειο πέραςμα γεμάτο με δάδες, δόρατες και τοξότες. Η πόρτα του λάκκου έκλεισε πίσω του και μια φωνή αντήχησε στον διάδρομο: «Ασφαλίστε την πόρτα του λάκκου!» Οι φρουροί σάρωσαν τον Λάζαρο μέσα από έναν υπόγειο λαβύρινθο από στροφές και στροφές.

Ένας από τους συνοδούς του φώναξε: «Σταμάτα!» Οι στρατιώτες τον έστριψαν προς μια πόρτα και έσφιξαν τις αλυσίδες του. «Μπες μέσα». Ο Λάζαρος υπάκουσε. Η πόρτα χτύπησε πίσω του και ηχώ από μουρμουρητά και κινούμενα μέταλλα έσβησαν μαζί με τους στρατιώτες που έφευγαν.

Ο αέρας ήταν πυκνός — κρύος σαν κρύπτη, ελαφρώς γλυκός από τη σήψη παλιού κεριού και υγρής πέτρας. Σάρωσε το σκοτεινό ορθογώνιο δωμάτιο. Ένα μακρύ, πρόχειρο λαξευμένο τραπέζι βρισκόταν στο κέντρο του δαπέδου, κατά μήκος, και δύο εξίσου μακριοί πάγκοι πλαισίωναν τις πλευρές του. Επίσης, δύο κεριά έκαιγαν σε πιάτα στα αντίθετα άκρα του τραπεζιού, με την κοντινότερη κεριά να φέρει μια ψηλή φλόγα που έριχνε έναν χορευτικό κύκλο φωτός γύρω από τη βάση της. Το πιο μακρινό κεριά δεν έριχνε φως, ωστόσο μια αχνή κόκκινη λάμψη ξεχύθηκε από το φυτίλι του. Και κάτω από τη στροβιλιζόμενη σπείρα καπνού, στο πάτωμα και σφηνωμένο στην μακρινή γωνία, ένα πρόχειρο στρώμα από άχυρο ήταν απλωμένο. Στην απέναντι γωνία, είδε για πρώτη φορά κάτι που έμοιαζε με έναν πλατιά αρουραίο, να κείται μόνος και σχεδόν σάπιος. Ο Λάζαρος γλίστρησε κάτω από τον τοίχο, τραβώντας τις αλυσίδες του στις πέτρες. Κατέρρευσε στο στρώμα, παραδίδοντας τις λεπτομέρειες των τωρινών του περιορισμών στο απέραντο βασίλειο των ονείρων.

~*~

Ωστόσο, για μια στιγμή που φάνηκε να περνάει, τα όνειρά του εξαφανίστηκαν και η πόρτα άνοιξε διάπλατα — όπως και τα μάτια του. Ξαφνικά, κύλησε και κάθισε όρθιος, κοιτάζοντας την πλημμύρα του λαμπερού φωτός που ξεχυνόταν από την πόρτα. Δύο υπηρέτες μπήκαν με επτάωροφα κηροπήγια και τα τοποθέτησαν πάνω στο τραπέζι. Καθώς έφευγαν με σβησμένα κεριά, μια φάλαγγα στρατιωτών παρατάχθηκε μέσα κατά μήκος του μακρινού τοίχου. Μπήκαν αρκετοί καλοντυμένοι άντρες, ακολουθούμενοι από έναν μάλλον μεγαλόσωμο και λεπτό μεσήλικα φαλακρό επίσκοπο, στολισμένο με πλήρη ενδυμασία. Αντάλλαξε βλέμματα με τον Λάζαρο, τα διστακτικά του μάτια ίσως μαρτυρούσαν μια ατμόσφαιρα επιφυλακτικότητας ή ακόμα και απροθυμίας. Πίσω του, φρουροί έκλεισαν την πόρτα, παίρνοντας τα σκαλοπάτια τους για να την ασφαλίσουν.

Ο γραμματέας σταμάτησε μπροστά στο τραπέζι και κοίταξε τον Λάζαρο πριν στραφεί στον επίσκοπο.

«Είναι στ' αλήθεια ένας Διάβολος. Κοίτα το—τα δόντια—τα αυτιά—και με φτερά νυχτερίδας.»

«Δεν είμαι Διάβολος», αντέτεινε ο Λάζαρος.

Ο επίσκοπος διόρθωσε τον γραμματέα. «Μην τον κατηγορείς χωρίς σοβαρό λόγο— δεν μας έχει κάνει κακό. Θα το μάθουμε σύντομα.»

Ο γραμματέας, ο επίσκοπος και οι άλλοι κινούνταν επίτηδες στο δωμάτιο καθώς ο Λάζαρος σάρωνε τα νευρικά πρόσωπα των στρατιωτών. Μέταλλο κροταλούσε στις μεταβαλλόμενες τάξεις και η ατμόσφαιρα σηματοδεύτηκε από τον αέρα που ανέδιδε τη γλυκιά μυρωδιά φρέσκου ιδρώτα, φθαρμένου λίπους κεριών και καμένων φυτιλιών. Ο γραμματέας λαχάνιασε και κάθισε στο τραπέζι με ένα μελανοδοχείο, μια πένα και ένα ρολό περγαμηνής. Ο Λάζαρος σηκώθηκε όρθιος. Οι ανήσυχοι φρουροί άρπαξαν τα όπλα τους καθώς ο Λάζαρος πάτησε στον τοίχο. Ο γραμματέας ξετύλιξε το χαρτί, τράβηξε την πένα. Λοιπόν, το έριξε και το τοποθέτησε πάνω στο χαρτί. Κοίταξε οξυδερκώς τον Λάζαρο και πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Έχεις κάποιο όνομα;» τον ρώτησε ο γραμματέας.

«Λάζαρος. Λάζαρος Γκόγκου.» Η πένα έγραφε άσχημα.

«Αυτό που ομολογείς τώρα, Λάζαρε Γκόγκου, θα καταγραφεί ως αλήθεια. Ορκίζεσαι τώρα να ομολογήσεις μόνο την αλήθεια ενώπιον του Θεού και της Αγιότητάς Του;»

«Λέω την αλήθεια.»

«Πολύ καλά, λοιπόν. Ποιον υπηρετείτε; Ποιον Κύριο και Βασιλιά;»

Απάντησε στον γραμματέα: «Υπηρετώ τον Κύριο Θεό και Βασιλιά μου». Δυσπιστικά μάτια έτρεξαν τριγύρω.

«Ίσως θα μπορούσα να ρωτήσω διαφορετικά», δήλωσε ο γραμματέας, «Σε ποιον ορκίζεσαι την πίστη σου—σε ποια αριστοκρατία και χώρα;»

«Είμαι άνθρωπος του Θεού. Ορκίζομαι την αφοσίωσή μου σε Αυτόν, στην Αυτού Αγιότητα και στην Εκκλησία.»

Ο επίσκοπος χαμογέλασε και βγήκε μπροστά. «Ωραία. Και πιστεύεις σε έναν Παντοδύναμο Θεό, που είναι ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα;»

«Ναι.»

Ο γραμματέας σταμάτησε να γράφει και σήκωσε το βλέμμα του, σηκώνοντας το φρύδι του. «Άρα θεωρείς τον εαυτό σου άνθρωπο—και από τον Θεό;»

«Ναι.»

«Οι άνθρωποι δεν έχουν φτερά», απάντησε, με τόνο που έλαμπε από σαρκασμό. «Παρ' όλα αυτά, πες μου, μπορείς στ' αλήθεια να πετάξεις;»

"Ναί."

Ο γραμματέας τον ρώτησε ξανά καθώς έγραφε: «Και πόσο μακριά μπορείς να πετάξεις ταυτόχρονα;»

Ο Λάζαρος απάντησε. «Μισή παραμονή, πριν ξεκουραστώ». Ωστόσο, η πένα πάγωσε και ο γραμματέας έγερσε πίσω με αμφιβολία στα μάτια και σφιγμένα χείλη. Αρκετοί φρουροί με ορθάνοιχτα μάτια μουρμούρισαν.

«Σιωπή, όλοι.» Ο επίσκοπος τους διόρθωσε. Στράφηκε στον Λάζαρο. «Λάζαρε, πιστεύεις στον Χριστό που γεννήθηκε από την Παρθένο, έπαθε, αναστήθηκε και αναλήφθηκε στους ουρανούς;»
«Ναι.»

«Ωραία.» Ο ιερέας περπατούσε στο πάτωμα, κουνώντας το κεφάλι. «Αυτό είναι καλό.»

Ο γραμματέας ρώτησε: «Πες μου για τους γονείς σου. Ποιοι είναι και πού βρίσκονται τώρα;»

Ο Λάζαρος έκανε μια νευρική κίνηση, ρίχνοντας ένα ανήσυχο βλέμμα στον επίσκοπο.

Ο επίσκοπος γύρισε προς τον γραμματέα, κουνώντας του το χέρι του. «Ας μην χρονοτριβούμε ασταμάτητα. Ας κάνουμε μια άλλη ερώτηση πιο σημαντική.»

«Πολύ καλά.» Ο γραμματέας γύρισε τα μάτια του και συνέχισε με την επόμενη ερώτηση: «Έχετε σκοτώσει ποτέ ή έχετε συμμετάσχει σε μάχη;»

"Όχι."

Βούτηξε την πένα του, την κούνησε και μελέτησε τον Λάζαρο. «Δεν σκότωσες ποτέ; Κι όμως έχεις δόντια σαν σκύλου. Πες μου, τρως κρέας;»

«Έχω. Αυτό που εννοώ— »

Ο γραμματέας τον διέκοψε. «Λες ότι δεν έχεις σκοτώσει ποτέ;» ρώτησε τον Λάζαρο, προσποιούμενος ένα μείγμα ανησυχίας και σύγχυσης. «Ωστόσο, για να φάει κανείς κρέας, πρέπει να σκοτώσει γι' αυτό, έτσι δεν είναι;» Και με ύπουλη κατηγορία, έστρεψε την πένα του προς τον Έλτζο. «Μήπως τώρα ψεύδεσαι ενώπιον αυτού του συμβουλίου;»

«Άκου, άκου.» Ο επίσκοπος κούνησε το λεπτό του χέρι και σταμάτησε τον γραμματέα. «Δεν χρειάζεται σύγχυση. Ας μιλήσει.»

Ο Λάζαρος ομολόγησε. «Σκότωσα μερικά άγρια ζώα, όμως οι εντολές του Θεού δεν ισχύουν». στα ζώα! Πείναγα και δεν είχα ψωμί!

Ο γραμματέας σήκωσε το φρύδι του. «Όχι—ψωμί;»

«Καθόλου. Δεν βρήκα σιτηρά στο δάσος. Δεν μπορώ να φτιάξω ψωμί χωρίς σιτηρά.»

«Άρα λοιπόν σου αρέσει να τρως ψωμί;» έγραψε άσχημα ο γραμματέας.

«Όχι, δεν μου αρέσει το ψωμί.»

Ο γραμματέας σταμάτησε και αναστέναξε. «Τότε γιατί, στο Άγιο Όνομά Του, έψαχνες να φτιάξεις ψωμί, ενώ δεν σου αρέσει το ψωμί;»

Ο επίσκοπος καθάρισε τον λαιμό του και τον πλησίασε με τα δάχτυλα ενωμένα κάτω από μια μεγάλη κοιλιά. «Πιστεύεις ότι το ψωμί και το κρασί, στη λειτουργία που τελούν οι Χριστιανοί ιερείς, μετατρέπονται, με θεϊκή αρετή, σε σώμα και αίμα Χριστού;»

«Ναι.»

«Εξαιρετική απάντηση.» Ο επίσκοπος, χαμογελώντας πονηρά, έτριψε τα χέρια του και γύρισε προς το μέρος του γραμματέα, που καθόταν ακίνητος. «Ηχογράφησε την απάντησή του, έτσι;»

Ο γραμματέας απάντησε: «Ωστόσο, αν σας ευχαριστεί, θα ήθελα να τον ρωτήσω— »
«Δεν θα με ευχαριστούσε», ο επίσκοπος έγειρε βαριά στο τραπέζι και τον μάλωσε, «Τώρα
«καταγράψτε την απάντησή του». Έσφιξε τα δάχτυλά του και έδειξε την περγαμηνή.
«Όπως θέλεις.» Ο γραμματέας κατσουφίασε, αλλά βούτηξε την πένα του και υπάκουσε. Ο επίσκοπος γύρισε
προς τον Λάζαρο με ένα ευχαριστημένο πρόσωπο.

Ο γραμματέας τραύλισε, φαινομενικά ανήσυχος, καθώς έκανε την επόμενη ερώτηση. «Και, πόσοι ακόμη υπάρχουν
σαν τους δικούς σου—εμμ— ιπτάμενους άντρες;»

«Ω, ναι», παρενέβη ο ευχάριστος επίσκοπος, «σίγουρα πρέπει να υπάρχουν περισσότεροι ιπτάμενοι άνδρες». **Πόσοι ακόμη και πού μπορεί να βρίσκονται τώρα;»** Σούφρωσε τα χείλη του με
ανυπομονησία .

«Δεν ξέρω. Είμαι μόνος.»

«**Είστε μόνο ένας;»**

«Δεν έχω δει κανέναν άλλον.»

«Καταλαβαίνω.» Ο ιερέας συνοφρυώθηκε, χαϊδεύοντας το μεγαλύτερο πηγούνι του ενώ παράλληλα άφησε την απογοήτευσή του να
πέσει στο πάτωμα.

Από την περγαμηνή, ο γραμματέας διάβασε μια άλλη ερώτηση δυνατά: «Ξέρεις πώς να χρησιμοποιείς ένα
λεπίδα, τόξο ή οποιοδήποτε είδος όπλου;»

«Κάποτε έφτιαξα ένα μαχαίρι από κόκαλο—για να κόβω δέρματα και κρέας», πρότεινε ο Λάζαρος.

Ο επίσκοπος πλησίασε τον Λάζαρο και εξέτασε τα μάτια του. Εντόπισε τον σταυρό προσευχής του Λαζάρου και
παραμέρισε τους κρίκους της αλυσίδας που κρέμονταν για να τον εξετάσει καλύτερα. «Από πού το πήρες
αυτό;» Έσκυψε πιο κοντά συνεχίζοντας την εξέτασή του, αναπνέοντας βαριά στον εαυτό του, όπως κάνουν
συχνά οι εγωκεντρικοί χοντροί άντρες.

«Ήταν ένα δώρο από εμένα—από έναν μοναχό— τον σταυρό προσευχής του.»

Ο παχύσαρκος ιερέας το τύλιξε με τα χλωμά και ντελικάτα λουκάνικα δάχτυλά του, εξετάζοντας τις
φθαρμένες γωνίες του. «Ναι. Μόνο ένας μοναχός θα μπορούσε να φθείρει έτσι έναν σταυρό
προσευχής. Σε πιστεύω, Λάζαρε.» Ο επίσκοπος του έριξε ένα διακριτικό μάτι και γύρισε προς τους
φρουρούς, «Έχω δει αρκετά. Απομακρύνετε τους.»

Ο γραφέας σηκώθηκε και έμπηξε την πένα του στο μελανοδοχείο. «Ίσως δεν θα έπρεπε να βιαστούμε.»
Πώς μπορείς να είσαι σίγουρος ότι δεν το έκλεψε από κάποιον κρατούμενο όσο βρισκόταν στο λάκκο;
«Ω, είμαι απόλυτα βέβαιος ότι δεν το έκανε», απάντησε ο επίσκοπος. Τράβηξε τις αλυσίδες που έδεναν
σφιχτά το κολιέ στο στήθος του Λαζάρου. «Το γεγονός ότι ο σταυρός βρισκόταν κάτω από αυτές τις
αλυσίδες θα μπορούσε να σημαίνει μόνο ότι τον φορούσε πριν καν τον δέσουν. Οι διάβολοι δεν
κουβαλούν ποτέ σταυρούς». Ο ιερέας απευθύνθηκε σε όλο το δωμάτιο δείχνοντας τον Λάζαρο. «Δεν είναι
γέννημα του Διαβόλου. Είναι ένας ιπτάμενος άνθρωπος. Είναι ένας Χριστιανός που πετάει.»

άνθρωπος—και το όνομά του είναι Λάζαρος. Και ως επίσκοπος αυτής της επαρχίας, θα διατηρήσω την εξουσία αυτό το θέμα και δεν θα ακούσει καμία αναφορά σε αυτόν περί του αντιθέτου.

Στρογγυλοποιώντας το τραπέζι, ο γραμματέας ψιθύρισε στον επίσκοπο: «Δύο λόγια μαζί σας, αν μου επιτρέψετε;» έγνεψε προς μια μακριά άδεια γωνιά του δωματίου. Ο Λάζαρος τέντωσε τα αυτιά του καθώς, σε μια φαινομενική ιδιωτικότητα, Ο γραμματέας ψιθύρισε τις ανησυχίες του στον επίσκοπο. «Οποιοσδήποτε Διάβολος θα ήξερε πώς να απαντήσει σε οποιαδήποτε από αυτές τις ερωτήσεις. Και φαίνεται ότι τίποτα δεν έχει φτιαχτεί από τη Χάρη ή το Φως του Θεού. Ίσως θα ήταν συνετό να σκεφτούμε να αφήσουμε αυτά—»

Ο ιερέας τον διέκοψε απότομα. «Ίσως θα ήταν συνετό να σκεφτείτε το εξής: Αν αναστατώσετε αυτή τη λεπτή στιγμή, ο Λόρδος Ντ'Αλσικούρ θα σας κάνει να φοράτε αυτά τα σίδερα». Γύρισε και γάβγισε στους στρατιώτες. «Δεν με ακούσατε; Βγάλτε αμέσως αυτά τα βρώμικα σίδερα!»

Τρεις φρουροί πήδηξαν μπροστά και έγδυσαν τον Λάζαρο.

Ο γραμματέας άφησε μια ανάσα, μαζεύοντας τα πράγματά του όταν ο Λάζαρος του απηύθυνε την εξής ομιλία: «Είμαι ένας ιπτάμενος άνθρωπος».

Ο γραμματέας πάγωσε και έστρεψε το βλέμμα του στον επίσκοπο, όπου αντίκρισε αγριεμένα μάτια να τον κοιτάζουν. Έστρεψε ξανά την προσοχή του στον Λάζαρο, χαμογέλασε αυστηρά και απάντησε. «Ναι, είσαι ... αυτό». Κοίταξε για λίγο τον πλέον ευχαριστημένο ιερέα πριν βγει από το δωμάτιο με το τυλιγμένο περγαμηνό και το μελανοδοχείο του.

Ο Λάζαρος υποκλίθηκε ελαφρά στον ιερέα. «Σου είμαι υπόχρεος. Ευχαριστώ.»

«Ναι, ναι. Και ίσως μπορέσουμε να συζητήσουμε αυτό το μικρό θέμα αργότερα, στην ιδιωτικότητά μου» «τα τέταρτα», ψιθύρισε αστεειύμενος, ενώ χάιδευε το μπράτσο του Λάζαρου. Το χαμόγελό του έγινε σκληρό μέτωπο και υψωμένο πηγούνι. «Ωστόσο, δεν είσαι ακόμα ελεύθερος. Ο Λόρδος Ντ'Αλσικούρ θα σε δει σύντομα». Ο επίσκοπος γύρισε και απευθύνθηκε στους στρατιώτες. «Τελειώσαμε εδώ».

Το δωμάτιο άδειασε, η πόρτα έκλεισε και ο Λάζαρος κάθισε σε ένα παγκάκι. Βαθύτατα βρώμικος, με τα μαλλιά του ματωμένα, περιπολούνταν κοψίματα και μώλωπες κάτω από ένα ζευγάρι λαμπερά αναμμένα κηροπήγια.

Πέρασε αρκετή ώρα πριν η πόρτα ανοίξει ξανά για να εισαχθεί μια μεσήλικη υπηρέτρια και οι τρεις νεότερες υπηρέτριές της. Η παχύσαρκη γυναίκα είχε σχεδόν το ίδιο ύψος με τον Λάζαρο, και το αξιοσημείωτο μέγεθός της ίσως μπορούσε σχεδόν να αγνοήσει εντελώς τη σεμνή παρουσία. από τις κοπέλες που περνούσαν από πίσω της. Κουβαλούσε έναν μεγάλο, παραγεμισμένο δίσκο κάτω από το στήθος της, το πιάτο γεμάτο με σαπούνια, αλοιφές και διάφορα είδη υγιεινής. Σταμάτησε και επιθεώρησε τον Λάζαρο, που καθόταν σε έναν πάγκο και στην άκρη του τραπεζιού.

Ο Λάζαρος σηκώθηκε και προσκύνησε.

«Λοιπόν, εσύ είσαι ο διακεκριμένος ιπτάμενος ;» ρώτησε. «Λάζαρε, έτσι;»

«Είμαι ο Λάζαρος Γκόγκου», πρότεινε.

«Έχω δει κι άλλους υγιείς αρουραίους—είσαι απαίσιος», ψέλλισε λαχανιασμένη πριν περπατήσει μέχρι το τέλος του τραπέζιού. «Και μπορώ να σε μυρίσω από εδώ». Ενώ ξεφόρτωνε το περιεχόμενο του δίσκου, ανακάλυψε ότι οι υπηρέτριες δεν είχαν κουνηθεί ακόμα, στέκονταν κοιτάζοντάς τον στην άλλη άκρη του δωματίου. Η μία κρατούσε έναν κουβά με αχνιστό νερό, η άλλη αγκάλιαζε ένα σωρό διπλωμένα υφάσματα και η τελευταία κρατούσε φρέσκα ρούχα και μπότες.

«Λοιπόν, ελάτε εδώ», τους μάλωσε, «ο Δάσκαλος Λάζαρος δεν θα δαγκώσει. Είναι Χριστιανός». Πήδηξαν έξω, ακουμπώντας τα πράγματά τους στο τραπέζι ενώ τον κοιτούσαν επίμονα. Χαμογέλασε, έγενεψε καταφατικά και εκείνοι ανταπέδωσαν τα χαμόγελά τους.

Επέστρεψε στο τραπέζι και ασχολήθηκε με την παρασκευή αλοιφών. «Δάσκαλε Λάζαρε, ο Κύριός μου δεν ήθελε να σας βλάψει και είναι έξαλλος με την κακομεταχείριση που του κάνετε. Έκτοτε έχει συλλάβει πολλούς.» Μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι εμείς οι χωρικοί δεν παίξαμε κανένα ρόλο σε αυτό. Όσοι συγκεντρώθηκαν στις πύλες προέρχονταν από άλλα μέρη της επαρχίας — γίνονται τολμηροί επειδή γνωρίζουν ότι ο στρατός του Άρχοντα είναι πολύ μικρός για να επιβάλει την κυριαρχία στις εκτάσεις του.

«Ωστόσο, ο Λόρδος Ντ'Αλσικούρ επιθυμεί ακόμα να μιλήσει μαζί μου, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Πράγματι. Τώρα, αν θα μπορούσατε να κάνετε ένα βήμα παραπάνω για να το πετύχετε αυτό.»

«Και ξέρει πού βρίσκομαι;» ρώτησε ο Λάζαρος, στρογγυλοποιώντας το τραπέζι.

«Το κάνει. Είναι για την προστασία σου, που είσαι περιορισμένος, Δάσκαλε Λάζαρε. Επιμένει να να του φέρονται σαν να είναι ο εκλεκτός καλεσμένος του.» Τον άρπαξε από το μπράτσο και τον μετακίνησε ακριβώς πίσω της. «Στάσου εδώ.» Τράβηξε τον κουβά με το σαπούνι από το τραπέζι και τον άφησε στα πόδια του.

«Μπορώ να μιλήσω μαζί του τώρα;»

Τον κοίταξε και γέλασε πλατιά. «Είσαι βρώμικος—και σίγουρα δεν είσαι σε θέση να ζητήσεις ακρόαση από τον Κύριό μου. Πρέπει να ρισκάρεις ένα μπάνιο. Τώρα, ας συνεχίσουμε. Βγες από αυτά τα δέρματα.» Η γυναίκα γύρισε πίσω στο δίσκο καθώς οι υπηρέτριες τον περικύκλωσαν, περπατώντας ελαφρά σαν άγγελοι. Η καθεμία τράβηξε ένα σαπουνόπανο από τον κουβά και το έστριψε.

Τα μάτια του Λάζαρου άνοιξαν διάπλατα. Απομακρύνθηκε από κοντά τους. «Να γδυθώ; Αυτή τη στιγμή;» «Θέλεις να δεις τον Θείο μου, έτσι;» τον ρώτησε πάνω από τον ώμο της.

«Ναι, ωστόσο, θα προτιμούσα ...»

«Ω, σώπα. Μεγάλωσα πέντε γιους και τους είπα, στον καθένα ξεχωριστά: "Δεν έχεις τίποτα που να μην έχω ξαναδεί από τότε". Τώρα γδύσου για να σε καθαρίσω για τον Κύριό μου. Έχω τις εντολές μου—είτε βγάλεις εσύ αυτά τα βρώμικα δέρματα είτε θα το κάνω εγώ για σένα». Ξανασφράγισε τα ανοιχτά δοχεία με το μύρο και τα επέστρεψε στο δίσκο. «Περιμένει να σε τρίψουν. Και δεν έχεις ανάγκη από αυτά τα δέρματα, αφού ο Κύριός μου έχει προμηθεύσει φρέσκα ρούχα και μπότες. Θα κοιτάξεις—»

Πίσω της, μια υπηρέτρια έβγαλε μια κραυγή λαχανιάσματος. Μια άλλη χαμογέλασε πνιχτά και η γυναίκα τους μάλωσε. «Δεν θα έχω τέτοια συμπεριφορά!» Γύρισε προς το μέρος τους σε μια συνεχή διάλεξη, «Αρκεί να...»

Ωστόσο, εντόπισε τον Λάζαρο, να στέκεται βαθιά αμήχανος.

«Ω, Θεέ μου!» ψέλλισε πνιγμένη, με το χέρι στο μάγουλο, καθώς όλα τα μάτια υπνωτίστηκαν από τα εξαιρετικά χαρακτηριστικά του Λάζαρου.

Καθάρισε τον λαιμό της και γάβγισε στις υπηρέτριές της: «Λοιπόν; Συνεχίστε!» Ορμήξαν μπροστά και τον σκέπασαν με σαπουνόφουσκες, τρίβοντάς τον. Η γυναίκα έπλυνε τα μαλλιά του, μετά από αυτό, έφερε ένα κουτί με το μείγμα αλοιφής και πέρασε ένα πανί πάνω από την πληγή στο μέτωπό του. Την περιποιήθηκε. Και καθώς οι υπηρέτριες έπλεναν, εκείνη περιποιούνταν επίσης τις μικρότερες πληγές στο κεφάλι του.

«Αυτό θα το κάνει.» Άφησε την αλοιφή στο τραπέζι και γύρισε πίσω κρατώντας ένα καθαρό πανί. «Η βαθύτερη πληγή θα αφήσει μια ουλή, κι όμως εσύ θα ζήσεις.»

Η γυναίκα σήκωσε το κεφάλι του προς τα πίσω και έπλυνε τον λαιμό του. «Σίγουρα δεν χρειάζεσαι ξύρισμα, κύριε Λάζαρε. Δεν έχεις βγάλει ποτέ τρίχες παρά μόνο στο κεφάλι σου;»
"Όχι."

«Και όλοι οι ιπτάμενοι έχουν αυτιά και δόντια τόσο μακριά όσο τα δικά σου;»

«Δεν ξέρω. Δεν έχω δει άλλον—Αου!» Ο Λάζαρος τεντώθηκε.

«Ω, ησύχασε· δεν σε βλάπτω .»

«Αυτοί είναι», παραδέχτηκε, γκρινιάζοντας προς το ταβάνι.

Κοίταξε κάτω τις κορυφές τριών κεφαλιών, ίσως μαζεμένων από σκανταλιά. «Λιλίτα! Κορίτσια, δεν τελειώσατε;»

Και οι τρεις πετάχτηκαν όρθιοι, χαμογελώντας πλατιά. «Α, ναι, μαμά.»

«Τότε μετακινήστε τον κουβά και τρίψτε τα οπίσθιά του.» Η γυναίκα άφησε το κεφάλι του και έπλυνε τους ώμους του. «Σηκώστε τα χέρια σας. Και αν έχετε την καλοσύνη να ανοίξετε αυτά τα φτερά, Δάσκαλε Λάζαρε, τότε μπορούμε να καθαρίσουμε και το εσωτερικό τους.» Αυτός υπάκουσε. Ένωσαν μια κραυγή μελαγχολίας.

Ωστόσο, το μπάνιο συνεχίστηκε.

Τελικά, η γυναίκα τον στέγνωσε και τον πούδραρε. Σήκωσε ένα λευκό πουκάμισο με βολάν, του οποίου η πλάτη ήταν κομμένη στη μέση. «Άφησα χώρο για τα φτερά σου, ωστόσο, το να το βάλεις μπορεί να είναι «λίγο δύσκολο». Κι όμως, γλίστρησε πάνω από τα φτερά του, κυλώντας τέλεια στη θέση του. «Υπέροχο. Το μάζεψα λίγο μικρό. Χρησιμοποίησα το μέγεθος του μεγαλύτερου γιου μου για να σου χωράει. Ήταν κι αυτός μεγάλος άντρας». Έσφιξε το μπροστινό μέρος.

«Αυτό είναι το πουκάμισό του;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Ω, όχι.» Χαμογέλασε. «Ποτέ δεν φορούσε τόσο ωραία ρούχα όσο αυτά.» Του ίσιωσε το γιακά. «Κι όμως, τώρα είναι νεκρός.»

«Τι του συνέβη;»

Σούφρωσε τα χείλη της. «Σκοτώθηκε από εκείνο το τέρας, τον Λόρδο Χιούγκον—τον ίδιο τον Διάβολο».

Πήρε ένα μαύρο παντελόνι από μια από τις κοπέλες και του το έδωσε. «Ο στρατός του επιδρομήσανε στα χωράφια του χωριού, σκοτώνοντας τον άντρα μου, τους πέντε γιους μου και τις δύο κόρες μου.

Πολέμησαν γενναία — κι όμως, δεν μπορούμε να συγκριθούμε με τον στρατό του Χιούγκον.

«Γιατί τους σκότωσε;»

«Επειδή είναι ένα τέρας. Κι όμως, αρκετά πια—τέλος έγινε όπως έφυγε.» Του έδωσε ένα ζευγάρι μαύρες μπότες. «Τώρα, φόρεσε αυτές.» Γύρισε προς το τραπέζι και αυτή και οι υπηρέτριές της μάζεψαν τα πράγματά τους.

Γύρισε την πλάτη της στον Λάζαρο και είπε: «Λοιπόν, σε κάναμε μπάνιο με σαπούνι και νερό, σε πλύναμε από το αίμα και σου βάλουμε αλοιφές. Αυτό είναι το μόνο που μπορούμε να κάνουμε».

Ξαναγεμίζοντας το δίσκο, έδωσε εντολή σε μια από τις κοπέλες: «Και φέρε αυτά τα δέρματα».

«Ναι, μαμά.»

Πήρε μια χοντρή γυναικεία ανάσα και του φώναξε. «Όχι, Δάσκαλε Λάζαρε, δεν είσαι ιπτάμενος άνθρωπος».

«Είμαι.» επέμεινε ο Λάζαρος.

Γύρισε και εξερεύνησε τα μάτια του. Έπειτα έριξε τα χέρια της στους γοφούς της και χαμογέλασε με θαυμασμό. «Όχι. Τώρα είσαι τόσο κατάλληλος όσο ένας ιπτάμενος πρίγκιπας. Και ο Κύριός μου θα πρέπει να σε συνεπάρει, όπως κι εγώ.» Ο Λάζαρος υποκλίθηκε και χαμογέλασε.

«Λοιπόν, κορίτσια, ας τα μαζέψουμε όλα. Το δικό μας τελείωσε.» Η γυναίκα μετέφερε τον δίσκο της στην πόρτα και χτύπησε.

Ο Λάζαρος την φώναξε: «Σου είμαι υπόχρεος. Σε ευχαριστώ».

«Όχι, δεν είσαι, κύριε Λάζαρε. Δύο εποχές έχουν περάσει από τότε που ήμουν τελευταία φορά μητέρα για τα αγόρια μου. Και μόνο μια χήρα μητέρα μπορεί να εκτιμήσει στιγμές σαν κι αυτές».

Χαμογέλασε αδύναμα και κοίταξε το πάτωμα, ίσως κλέβοντας μια γεύση από τις εποχές που πέρασαν. Κι όμως, η πόρτα άνοιξε και ένας φρουρός τους επέτρεψε να περάσουν. «Αντίο, κύριε Λάζαρε», φώναξε, καθώς οι τρεις φορτωμένες υπηρέτριές της ακολουθούσαν από πίσω της.

«Ναι, μαμά», απάντησε ο Λάζαρος, χαμογελώντας ακόμα, κουνώντας το χέρι του σαν μικρό αγόρι, ακόμα και όταν η πόρτα έκλεισε με ένα κλικ.

Τελικά, ο Λάζαρος έκανε τον κύκλο του τραπέζιού, με το κεφάλι σκυμμένο και τα χέρια ενωμένα πίσω του, περπατώντας μέσα μια εικόνα ενός στοχαστικού φτερωτού ευγενή. Ξανά και ξανά, έριχνε ένα επιφυλακτικό βλέμμα πάνω στους τοίχους, τρέμοντας τα αυτιά του, ίσως σε κάποια υποσυνείδητη προσπάθεια να εξακριβώσει αυτόν τον αποκαλυπτικό ήχο της εισαγωγής της κόλασης — που μερικές φορές χαρακτηριζόταν από αυτό που μπορεί να φαινόταν σαν βουητό πολλών ακρίδων.

Κατά τη διάρκεια της πολύ σύντομης παραμονής του, γρήγορα άρχισε να αντιπαθεί τους τοίχους, και αντίθετα λαχταρούσε την εναλλακτική ασφάλεια του ανοιχτού χώρου—του αιώνιου ουρανού. Και, παρόλο που βρισκόταν υπό την προστασία του άρχοντα

Ως διακεκριμένος καλεσμένος, ο Λάζαρος παρέμεινε δέσμιος ενός ακόμη ανώτερου ηγεμόνα. Χάθηκε στο φως των κεριών —σε βαθύ στοχασμό— έχοντας πλήρη επίγνωση ότι δεν μπορούσε να ρισκάρει να φύγει από το δωμάτιο, αφού, πλέον, το φως της ημέρας βασιλεύει πάνω στη γη —ο καυτός ήλιος λειτουργούσε ως ο κύριος φύλακας του.

Ωστόσο, στο μεταξύ, ασφαλής από το κολασμένο άρμα του ουρανού, πιο άμεσες ανησυχίες τον βασάνιζαν. Πάνω απ' όλα, πώς θα εξηγούσε στον Λόρδο Ντ'Αλσικούρ, ή σε οποιονδήποτε θεοσεβούμενο Χριστιανό, ότι ήταν εξ ολοκλήρου ένα ον που δημιουργήθηκε για τη νύχτα, διατηρώντας παράλληλα την εικόνα του ως Χριστιανού, δημιουργημένου στο Φως του Θεού; Επίσης, μπορούσε μόνο να προσεύχεται, όποια και αν ήταν η αποστολή που του επιφύλασσε ο Λόρδος Ντ'Αλσικούρ, να μην ήταν αμαρτωλή πράξη και να μην επέβαλλε το φως της ημέρας. Αν ήταν μια τόσο απλή εργασία, τότε, αφού την ολοκλήρωσει, μπορεί να βρίσκεται ξανά στο δρόμο του προς το Κανσέλο για να φέρει τον μοναχό Σαλβιτίνο και να εκπληρώσει την υπόσχεσή του να βοηθήσει στο κλείσιμο της Πύλης.

Ωστόσο, οι πονοκέφαλοι της πείνας έβγαιναν από ένα άδειο στομάχι που παρέμενε άδειο για πολύ καιρό σαν τάφος. Γύρισε προς την πόρτα, ψάχνοντας τον αέρα με τη μύτη του. Λιποθυμημένος στην αρχή, η μυρωδιά εντάθηκε τόσο πολύ που επιβεβαίωσε το άρωμα του ψητού χοιρινού κρέατος. Φωνές αντηχούσαν στον εξωτερικό διάδρομο. Η πόρτα άνοιξε διάπλατα.

Στο τραπέζι εμφανιζόταν μια σειρά από υπηρέτες, ο καθένας φορτωμένος με ένα αχνιστό πιάτο. Ο Λάζαρος στηριζόταν στον τοίχο καθώς συγκεντρώνονταν στο τραπέζι, γεμίζοντας την επιφάνειά του με ασημένια πιάτα σε ένα συμπόσιο κατάλληλο για βασιλιά. Ψητό χοιρινό και πιπεράτο παγώνι, φιλέτα ψαριού, τρυφερό μοσχάρι και ψητό βοδινό, ψημένο κοτόπουλο και μπριζόλες ελαφιού ανταγωνίζονταν για χώρο στην γεμάτη επιφάνεια. Βραστά αυγά και τυρί σε κομμάτια διακοσμημένα με πιάτα. Δίσκοι γεμάτοι με φρούτα δίπλα σε μπουλ γεμάτα ξηρούς καρπούς. Μια κανάτα με κρασί ήταν πρησμένη. Συνολικά, το τραπέζι μετατράπηκε σε ένα απέραντο κολάζ και μαγειρικό αριστούργημα.

Ένας προς έναν, οι υπηρέτες υποκλίθηκαν και χαμογέλασαν στον Λάζαρο πριν φύγουν από το δωμάτιο. Τελικά, ένα αδύνατος ηλικιωμένος υπηρέτης ετοίμασε ένα μόνο τραπέζι. Σήκωσε ένα κύπελλο και το γέμισε με κρασί.

«Θα γίνει κάποιος γλέντι;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Μάλιστα· δικό σου, κύριε Λάζαρε. Χρειάζεσαι κάτι άλλο;» Αρκετά χαρούμενος, φάνηκε. Έβαλε το χέρι του πάνω από όλο το τραπέζι. «Σας φαίνονται όλα της αρεσκείας;»

«Ω, όχι.» Ο Λάζαρος κούνησε το κεφάλι του, έσμιξε το μέτωπό του και σάρωσε προσεκτικά το γεύμα. καταβεβλημένος από την σπατάλη του. «Είναι πάρα πολύ. Θα πεθάνω. Πρέπει να το φάω όλο;»

«Πράγματι όχι», γέλασε ο υπηρέτης, «φάε μόνο ό,τι θέλεις, αφέντη Λάζαρε. Αν σε ευχαριστεί, η θέση σου σε περιμένει». Έδειξε το πιάτο και το κύπελλο, φαινομενικά πνιγμένα.

από τα γύρω πιάτα.

Ο Λάζαρος πλησίασε το καθορισμένο μέρος του, παραπονούμενος: «Ωστόσο, τόσο. Υπάρχει άφθονο για πολλούς. Ίσως να βάλεις και άλλους να φάνε, για να μην χαλάσει».

«Ω, δεν θα χαλάσει, αφέντη Λάζαρε.» Ο υπηρέτης χαμογέλασε πλατιά. Κοίταξε πάνω από το τραπέζι. «Θα γιορτάσουμε όλοι αύριο, χάρη σε εσάς. Ο άρχοντας είναι σε καλή διάθεση και γιορτάζει. Και όταν χορτάσετε, το υπόλοιπο έχει υποσχεθεί σε όλους τους υπηρέτες του κάστρου.»

«Τι γιορτάζει;»

«Σε γιορτάζει, Δάσκαλε Λάζαρε.»

«Εγώ; Γιατί;»

«Λοιπόν, δεν μου επιτρέπεται να συζητώ τέτοια θέματα, ακόμα κι αν υποθέσω τους λόγους του γι' αυτό. Κύριε Λάζαρε, χρειάζεστε κάτι περισσότερο;»

«Εγώ... όχι. Ευχαριστώ, κύριε», μουρμούρισε. Ο χαμογελαστός υπηρέτης αποχώρησε, αφήνοντας τον Λάζαρο να προσευχηθεί πάνω από το πιάτο του.

Και σε μια στιγμή, αφού φίλησε τον σταυρό προσευχής του, ο Λάζαρος κατέκλυσε το τραπέζι, γεμίζοντας το πιάτο του με μερίδες από κάθε πιάτο με κρέας. Απόλαυσε κάθε μερίδα - ποτέ, σε όλη του τη ζωή στο Αββαείο, δεν φαντάστηκε τον εαυτό του να συμμετέχει σε ένα τόσο ωραίο συμπόσιο. Καθώς δειπνούσε, το μυαλό του ήταν αλλού, αναπολώντας τις μέρες του στις κατακόμβες ως αγόρι - τις πολλές φορές που Ο πατέρας του στεκόταν φρουρός στην πόρτα ενώ εκείνος έτρωγε μπολ με τραγανό ψωμί που συνόδευαν τα μικρά κομματάκια κρέατος ή τυριού που μπορούσε να πάρει από την τραπεζαρία - από τα πολλά βιβλία του βιβλιογραφικού συστήματος που διάβαζε κρυφά, τα οποία περιέγραφαν βασιλιάδες, άρχοντες, κάστρα και φανταστικά γλέντια - από το να σηκώνεται κρυφά από το κρεβάτι και να γλιστράει στο κελάρι για να πιάσει έναν ύπουλο χοντρό μοναχό σε καλή διάθεση. Για τον Λάζαρο, όλα αυτά φαινότουσαν σαν να είχαν συμβεί μόνο από προηγούμενα βράδια. Και με μια εξωτερικά γλυκόπικρη έννοια, ένιωθε σαν το χαρούμενο πνεύμα του Οντίνο να τον περιέβαλλε παντού.

Μόνο τότε βρήκε την προέλευση του ποτού δίπλα στο πιάτο του σαν ένα γεμάτο ποτήρι κρασί. του έγνεψε με λόγια οικεία αλλά παλιά: «Μην πίνεις πια νερό, αλλά λίγο κρασί, εξαιτίας του στομαχιού σου και των συχνών ασθενειών σου». Η ανάμνηση του εγκάρδιου γέλιου του Οντίνο αντήχησε στο μυαλό του. Πήρε το φλιτζάνι, ήπιε μια γουλιά από αυτό και χτύπησε τα χείλη του. Έπειτα ένα αργό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. Γύρισε το ποτήρι, το κατέβασε και αναστέναξε. Έπειτα κοίταξε το ταβάνι και απευθύνθηκε στο πνεύμα του Οντίνο: «Έχει καλύτερη γεύση παρά μυρωδιά». Σέρβιρε άλλο ένα φλιτζάνι και έβγαλε ένα πόδι παγωνιού.

Καθώς το ιδιωτικό γλέντι συνεχιζόταν, ο Λάζαρος χτυπούσε την κανάτα, πίνοντας κρασί σχεδόν σε κάθε μπουκιά κρέατος και γινόταν όλο και πιο χαρούμενος με το πέρασμα των λεπτών.

Τελικά, γέλασε χωρίς να ακούσει τίποτα και ξεκίνησε ανοιχτό διάλογο με τον εαυτό του και το φαγητό.

Ο Λάζαρος ήταν μεθυσμένος.

«Τώρα καταλαβαίνω, ενώ ήσουν στο υπόγειο, γιατί γελούσες τόσο πολύ.» Με ένα πλατύ χαμόγελο, χτύπησε το ταβάνι. «Σε εσένα, μοναχέ Οντίνο, που είσαι στον Παράδεισο. Είναι γραμμένο: Και κανείς, αφού πει παλιό, εύχεται αμέσως καινούργιο, γιατί λέει: Το παλιό είναι καλύτερο. Ξαναγέμισε το κύπελλό του, σήκωσε το υπόλοιπο πόδι του παγωνιού και έπεσε προς τα πίσω, από τον πάγκο στο πάτωμα. Το κρασί πιτσίλισε το πουκάμισό του, μουσκεύοντάς το μωβ και το κύπελλο κύλησε στη γωνία του δωματίου. Κρατώντας ακόμα το μεγάλο τύμπανο, γύρισε στο πλάι και χαμογέλασε μεθυσμένα.

Ο Λάζαρος έφαξε το φλιτζάνι του, εντοπίζοντάς το στη γωνία, δίπλα σε κάτι που έμοιαζε με έναν επίπεδο, σάπιο αρουραίο. Απευθύνθηκε στον αρουραίο: «Δεν φαίνεσαι καλά, φίλε μου. Σε πάτησε ο μοναχός Κλόδιος;» Χαμογέλασε και ρουθούνισε, στηριζόμενος αμήχανα στο ένα χέρι. «Κύριε Αρουραίο, ήξερες ότι είμαι ιπτάμενος άνθρωπος;» Ο Λάζαρος έσφιξε τα αυτιά του νωχελικά, σαν να περίμενε απάντηση. «Άρα, δεν απευθύνεσαι σε ιπτάμενους ανθρώπους;» Σιωπή πέρασε. «Λοιπόν, τότε δάγκωσε μια μπουκιά από αυτό», έστρεψε το μπουτί προς την κατεύθυνση του αρουραίου, «πρέπει να επιμείνω να φας κάτι. Φαίνεσαι λίγο αδύνατος». Γέλασε, φλυαρώντας ανοησίες.

Μερικώς συνελθών, ο Λάζαρος προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά έπεσε ξανά. Ψέλλισε, «Λοιπόν, κύριε Αρουραίο, αν πρέπει να ξέρετε, είμαι άνθρωπος—πετάω—εμμ—πετάω—». Σηκώθηκε με δυσκολία, βογκώντας, « Δεν μπορώ—να—σταθώ—όρθιος». Τελικά στηρίχτηκε στο τραπέζι και έφαξε τους τοίχους χωρίς να δει τίποτα. «Μήπως —πετούσα άνθρωπος; Άνθρωπος— Θεέ μου».

Τελικά, ξαναβρήκε τα πατήματά του και σκόνταψε στη μακριά πλευρά του τραπεζιού, ακουμπώντας σε αυτό ενώ λικνιζόταν σε μια μεθυσμένη λήθαργο. Μισόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε γύρω του με μια έκφραση απορίας, φαινομενικά μπερδεμένος για το πού βρισκόταν τώρα. Το βλέμμα του σταμάτησε στον απέναντι τοίχο όπου, μέσα στην απόλυτη μέθη του, οι πέτρες φαινόταν να αναπνέουν - να πηδούν μέσα και έξω. Σήκωσε το τύμπανό του και το πέταξε από τον τοίχο. «Ίσως να ζωντανέψεις κι αυτό;» Σηκώθηκε όρθιος και μάλωσε τον τοίχο. «Δεν σε κάλεσα εγώ». Ήξερε πραγματικά ότι ο τοίχος παρέμενε ακίνητος - ότι το μόνο πράγμα που ανέπνεε και πηδούσε ήταν ο μεθυσμένος εαυτός του - όμως δεν μπορούσε να αντισταθεί στον πειρασμό της αυτοσχέδιας προσβολής, μόλις του πέρασε από το μυαλό. Φούντωσε και έπεσε στο πάτωμα, κοιτάζοντας πουθενά.

Ξαφνικά, ο Λάζαρος τινάχτηκε καθώς ένας γνώριμος θόρυβος εντάθηκε - ένας ήχος σαν κάτι που θα μπορούσε

έμοιαζαν με ένα σμήνος ακρίδων που πλησίαζε. Σκαρφάλωσε κάτω από το τραπέζι, με τα μάτια του καρφωμένα στη βάση του μακρινού τοίχου, ο οποίος παρέμενε αμετάβλητος ακόμα και όταν ο θόρυβος σταμάτησε ξαφνικά. Στις σκιές κάτω από το τραπέζι, γύρισε το κεφάλι του προς τον απέναντι τοίχο και εντόπισε ένα ζευγάρι ακρίδων. γυμνά πόδια με μαύρα νύχια σαν νύχια. Οι αιχμηρές άκρες των μακριών καμπυλωτών νυχιών ακουμπούσαν ομοιόμορφα στο πέτρινο πάτωμα.

«Θεέ μου!» ψέλλισε με μια πνιχτή ανάσα, τρέμοντας από τον τρόμο.

«Ναι, αγαπητέ ιπτάμενε», ακούστηκε μια απαλή φωνή πολλών γυναικών ταυτόχρονα, «είμαι ο αγαπητός σου Θεός». Τα πόδια περπάτησαν γύρω από το τραπέζι και κάθισαν κάτω από τον πάγκο, στέκοντας αρκετά κοντά ώστε να μπορεί να βάλει ένα απλωμένο χέρι πάνω τους. «Τώρα, τι να κάνω μαζί σου, Δάσκαλε Λάζαρε; Φαίνεται ότι δεν ξέρεις πώς να είσαι σωστά νεκρός. Είναι τόσο δύσκολο να το κατανοήσεις, ώστε μόνο εγώ να είμαι αυτός που θα σε διδάξει; Λάζαρος παρέμεινε σιωπηλός, ακολουθώντας τα πόδια του καθώς περπατούσαν ακανόνιστα γύρω από την περίμετρο του τραπεζιού, σταματώντας πού και πού πριν κινηθεί ξανά.

«Η γιορτή σας είναι ένας βωμός γεμάτος θάνατο. Κοίτα τι τους έκανες —ακέφαλους, χωρίς πόδια, ξεκοιλιασμένους και διαμελισμένους, καμένους, βρασμένους και ξεσκισμένους. Ακούς τις κραυγές τους, Δάσκαλε Λάζαρε;»

Ξαφνικά ένωσε ναυτία, ο Λάζαρος άρπαξε την κοιλιά του μόνο και μόνο για να διαπιστώσει ότι αυτή σφίγγεται επανειλημμένα. «Τα έφαγες. Ακούς τους πόνους τους;» Καταβεβλημένος από δυνατές κράμπες, ξάπλωσε στο πλευρό του, κρατώντας στην αγκαλιά του μια κοιλιά που ένωθε ότι θα μπορούσε να σκιστεί. Τότε το άκουσε: μικροσκοπικές κραυγές που έβγαίναν από το στομάχι του - σαν τις ανάμεικτες κραυγές πολλών ετοιμοθάνατων ποντικιών.

«Ξέρεις γιατί φωνάζουν, Δάσκαλε Λάζαρε;»

Ο Λάζαρος γύρισε προς το σημείο που τα πόδια του στέκονταν τελευταία φορά, αλλά είχαν εξαφανιστεί. Γύρισε πίσω και είδε το πρόσωπο του Λουτσιφάελ να αιωρείται πάνω από τα μαύρα μάτια του που έκαιγαν. Ήταν ξαπλωμένος τρομοκρατημένος.

«Επειδή αρνήθηκες να φας το ψωμί! Αντίθετα, τους έφαγες!» γρύλισε, «Έφαγες τις ψυχές τους, Έλτζο!» Έβγαλε το παλιό του μαχαίρι από ακονισμένο κόκαλο και πέρασε απαλά τη λεπίδα στο μάγουλο και τα χείλη του. «Τώρα, έλα να ξαπλώσεις πάνω σε αυτό το τραπέζι για μένα!» Φαγητό σκορπισμένο και πιάτα κροταλίζονταν στις πλάκες δίπλα στα πόδια της καθώς καθάριζε το τραπέζι με φαρδιές και προσεκτικές κινήσεις των χεριών της — το κάποτε κομψό και διακεκριμένο γεύμα του ευγενή είχε πλέον μειωθεί σε τίποτα περισσότερο από δυσδιάκριτους και αηδιαστικούς σωρούς φαγητού πάνω σε ένα βρώμικο πάτωμα.

Σε μια στιγμή, στάθηκε τώρα έξω από το τραπέζι, όπου είδε τα πόδια της για τελευταία φορά.

«Έλα! Ξάπλωσε στο τραπέζι· θα τα αναστήσουμε—θα τους δώσουμε νέα ζωή! Τώρα, σήκω!»

Ο Λάζαρος έτρεμε κάτω από το τραπέζι καθώς κοίταζε τα μακριά δάχτυλα των ποδιών της με τα μαύρα νύχια.

«Σήκω, αφέντη Λάζαρε!»

[Τέλος Κεφαλαίου 14]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~